

YKSILÖN YLÖSNOUSEMUS

Pekka Ervastian esitelmä 20.4.1930 Kansallisteatterissa

Yksilön, se on ihmisen, tavallisen ihmisen ylösnousemuksen opimme lapsina olevan siinä, että ihminen, joka kuoltuaan lasketaan hautaan, haudan lepoon, viimeisenä tuomiopäivänä herätetään ylös kuolleista. Silloin kaikki ne osat, jotka muodostivat hänen ruumiinsa hänen eläessään maanpäällä, kerätään taas kokoon ja ihminen on siten noussut lihassa taas ylös. Myöhemmin rupesimme tätä oppia epäilemään, kun tiesimme, että ihmisen ruumis haudan levossa, ei ainoastaan hänen lihansa, vaan myöskin hänen luunsa, mätänee, haihtuu olemattomiin. Mikä siinä on silloin ylös herätettävissä. Me tulimme ehkä materialisteiksi, jotka emme enää ollenkaan uskoneet tuohon ihmisen ylösnousemukseen. Vaikkakin uskonnon keskeisimpänä oppina oli, että meidän vapahtajamme Jeesus Kristus oli pääsiäisenä noussut ylös, niin emme ymmärtäneet, kuinka tämä seikka oli sovitettavissa meidän inhimilliseen kohtaloomme. Mikä meistä nousi ylös, kun kaikki kerran oli haihtunut.

Jos me koetimme materialistisella tavalla ajatella, että mahdollisesti atoomit, jotka silloin materialistisen opin mukaan olivat itsessään kuolemattomia ja ikuisia, jos ne mahdollisesti pysyvät olemassa ja sitten kootaan viimeisenä tuomiopäivänä, niin meidän mieleemme kuitenkin heti tulee toinenkin ajatus, toinenkin tieto, se tieto eli toisin sanoen se tieto, jonka saimme kuulla tiedemiehiltä, että atoomit meidän ruumiillisessa olemuksessamme yhtä mittaa vaihtuvat. Eivät ne atoomit ole koskaan samat. Sanottiin, että seitsemän vuoden kuluttua jok'ikinen solu ihmisen ruumiissa on uusi. Kaikki atoomit vaihtuvat. Mikä silloin jää omaksi meille, jos atoomit itsessään olisivatkin olleet ikuisia ja kuolemattomia? Eiväthän ne sittenkään meille kuulu,

eivät ne olleet meidän omiamme. Ne kulkevat luonamme kuin vieraisissa, pysyvät vain jonkun aikaa ja lähtevät sitten taas pois maailmaa kiertämään. Ne atoomit, jotka muodostivat ruumiimme silloin, kun me kuolimme, ne muuttivat toisiin olomuotoihin. Ne läksivät elähyttämään maan multaa, mahdollisesti maan pinnalla kohoavia kasveja, kukkia, ruohoa ja puita. Missä meidän atoomimme olivat? Koko tuo käsitys ylösnousemuksesta viimeisenä päivänä kävi meille käsittämättömäksi ja me emme enää saattaneet uskoa koko asiaan.

Mutta sitten me ehkä myöhemmin kohtasimme erään opin, joka täällä länsimailla on ollut kauan unohduksissa, mutta joka viimeisenä vuosikymmenenä, viimeisenä puolivuosisatana on taas levinnyt suurella vauhdilla, joka on tullut täällä nyt ylen tunnetuksi ja joka on voittanut yhä enemmän ja enemmän kannattajia, vanhan, itämaalaisen opin, jota sanotaan jälleensynty miseksi. Ehkä me kohtasimme tämän opin ja ehkä me silloin ymmärsimme, että yksilön ylösnousemus on hänen jälleensyntymisessään. Se on siinä, että ihminen syntyy jälleen maanpäälle, että hän todella taas nousee ylös lihassa, että kun on ollut ikäänkuin viimeinen tuomio hänen kuolemanjälkeisessä elämässään, niin hänet taas kutsutaan tänne maanpäälle.

Ja meistä tuntui, että tuo vanha oppi, johon ihmiset kaikkialla aina ovat uskoneet ja joka nyt voittaa jalansijaa länsimailla, että tuo vanha oppi selittää meille oikealla tavalla, mikä on ihmisyksilön ylösnousemus. Me tutustumme tarkemmin siihen oppiin, me tahdomme tietää, mitenkä on tuon jälleensyntymisen, lihallisen ylösnousemuksen laita, koska me emme itseasiassa ihmisinä yhtään muista, että olisimme olleet ennen täällä maanpäällä, koska meistä tuntuu, että me olemme täällä nyt vasta ensimmäistä kertaa. Eihän meitä tällöin ennen ole ollut.

Kun me tämän kysymyksen teemme ja syvennymme jälleensyntymisoppiin, silloin saammekin tietää, saamme kuulla, että se, mikä meissä ihmisissä jälleensyntyy, se, mikä meissä todella pysyy ikuisena, kuolemattomana elämästä elämään on jotain niin

sisäistä, jotain niin salaista meissä. Se on meidän oma jumalallinen henkemme. Me emme siitä tavallisessa, jokapäiväisessä tajunnassamme mitään tiedä. Siis me käsitimme ja ymmärsimme, että jälleensyntyminenkin jää kuin hämäräksi asiaksi, myöskin uskon asiaksi, mutta siinä oli se ero, että meille tarkemmin selvitetiin, että meissä itsessämme on jotakin kuolematonta, jotakin jumalallista, joka syntyy jälleen. Meidän persoonallisuutemme, meidän oma, tuttu, inhimillinen minuutemme ei siis synny jälleen, se siis kuolee. Mikä sitten tämä jälleensyntyminen oikeastaan on? Sillä eikö se henki, mikä meissä on ikuinen ja jumalallinen, eikö se itseasiassa ole kaikissa sama?

Niinhän onkin. Vanhat opit, itämailta saadut, ja meidän oma filosofiamme on aina meille vakuuttanut, että ei voi olla muuta kuin yksi ainoa ikuisuus, yksi ainoa kuolematomuus. Jos nimitämme sitä Jumalaksi, merkitsee tämä siis, että meissä on Jumala ja se Jumala on iankaikkinen, mutta koska me emme tällaisina synny jälleen, emmekä nouse ylös, niin mitä osaa meillä siis on tuossa iankaikkisessa Jumalassa? Jotakin meistä jälleensyntyy, sanotaan kuitenkin vanhoissa traditioissa ja opeissa. Itämailla sanottiin lyhyesti: se, mikä meissä jälleensyntyy on meidän karmamme. Ei siis tuo jälleensyntyminen ole aivan umpimähkäistä, ei se ole vain sitä, että koko ihmiskunnan takana on yksi ainoa suuri jumalallinen minuus, joka ilmenee miljoonissa eri muodoissa ja joka aina syntyy jälleen yhä uusiin muotoihin, ei se ole vain sitä. Nuo muodotkin ovat toisistaan riippuvaisia ja niissä vallitsee semmoinen jälleensyntymisen laki, että muoto on jonkun edellä käyvän muodon karmaa eli seurausta ja samalla itse syy eli aihe, johonkin tulevaan muotoon. Sillä tavalla saatiin, että on olemassa aivan kuin miljoonia lankoja, jotka karman nimellä yhdistävät eri yksilöitä, niin että on aivan kuin sarja inhimillisiä minuuksia, jotka ovat pujotetut samaan lankaan, ikäänkuin helmet ja näitä lankoja on miljoonia ihmiskunnassa. Mutta kuitenkin langat pysyvät erillään toisistaan ja

yhtyvät vasta Jumalassa. Kussakin langassa on siis suuri joukko inhimillisiä minuuksia, jotka välittömästi liittyvät toisiinsa, toistensa karmaan. Tämä oli vanha itämaalainen käsitys ja me katselemme elämää suuremmoisena näytelmänä, jossa ihmiset esiintyvät ikäänkuin esittäen jotain roolia, jotain osaa ja aina se osa, jota ihminen esittää on tuloksena jostain toisesta entisestä roolista eli osasta.

Mutta me kysymme myöskin niinkuin jokainen itämaalainen kysyy: eikö tämä ole toivotonta elämän kiertokulkua? Itämaalainen sanoo: sangsara vallitsee elämässä. Meidän kaikkien täytyy kiertää ja kiertää, syntyä tänne, kuolla täältä pois ja taasen syntyä tänne. Se on meidän elämämme, se on elämien kiertokulku, sangsaraa. Mikä tarkoitus on sitten tuolla kiertokululla? Itämailla ei ainakaan kansa, ei suuri yleisö ollut nähnyt selvästi tässä sangsarassa semmoista silminnähtävää kehitystä. Vanhoissa kansoissa, kun uskottiin jälleensyntymiseen ei oltu kuitenkaan aina selvillä siitä, että siinä tapahtuu kehitys, että tuo karma, joka aiheutuu yhdestä elämästä, että se samalla vie seuraavan elämän persoonallisuuden vähän eteenpäin kehityksessä. Ei rahvas sitä ymmärtänyt, eikä suuri yleisö. Se katseli synkkänä elämän kiertokulkua.

Me tiedämme, että maailman jaloin ihminen, jaloin ennen Kristusta, Gautama Buddha, että hänkin katseli synkkänä tätä elämän kiertokulkua, että hänkin sanoi, että tuskaa on tänne syntyä, tuskaa on täällä elää, tuskaa on täältä lähteä. Hänkään ei nähnyt mitään erikoista tarkoitusta itse olemassaololla tässä näkyväisessä maailmassa. Sentähden itämailla vallitsee tuomoinen välinpitämättömyys tätä nykyistä elämää kohtaan. Meillä on kyllä paljon opittavana itämaalaisilta, mutta he eivät pidä tätä nykyistä, tätä persoonallista elämää ollenkaan suuressa arvossa. Heidän mielestään tämä elämä on verrattain mitätöntä ja se mihin he pyrkivät on vapautus tästä elämästä. He pyrkivät vapautumaan elämän kiertokulusta. Sitä Buddhakin opetti. Pyrkikää Nirvanaan. Nirvana on ääretön rauha ja välinpitämät-

tömyys kaikesta tämän elämän suruista ja iloista. Nirvana ei oikeastaan toteudu tässä näkyväisessä elämässä ihan kokonaan, vaan se on saavutettavissa sitten vasta kuoleman jälkeen, henkimaailmassa, näkymättömässä maailmassa. Siihen Nirvanaan on ihmisten pyrittävä. Viisaat itämaalaiset, kaikista suurimmat tietäjät opettivat aina juuri tätä. Sitä varten, oi te ihmiset, luopukaa kaikesta elämän halusta, luopukaa kaikesta siitä, mikä voi teitä pitää kiinni elämässä. Luopukaa himoista ja haluista, sen harhasta ja illusioneista, luopukaa kaikesta, sillä tämä elämä on kuitenkin niin tyhjää, niin sisällyksetöntä. Pyrkikää Nirvanaan. Tänä päivänä itämailla, sen kaikista viisaimmissa ja tietävimmissä piireissä, puhutaan Nirvanasta ja puhutaan siitä, että meidän täytyy vetäytyä pois tästä jokapäiväisestä elämästä. Meidän täytyy vetäytyä erakoiksi metsään tai luoliin miettimään elämän kurjuutta ja tyhjiyttä, jotta voisimme sitten vapautua omasta itsestämme, jotta me voisimme Fenix-linnun lailla nostaa sielumme siivet lentoon, niin että me pääsemme vapaiksi tästä fyysisestä ruumiistamme ja saatamme kohota eetteriin. Niin on aina opetettu itämailla.

Sentähden me täällä länsimailla, jotka olemme vajonneet käytännölliseen materialismiin, jotka olemme innostuneet elämän jokapäiväisyyteen, jotka puuhaamme ja touhuamme tässä elämässä, kohautamme olkapäitämme itämaalaisten saamattomuudelle. Ja kuitenkin ehkä olemme ainoastaan puoleksi oikeassa. Ehkä me tähtäämme liian korkealle tässä omassa aineellisuudessamme, ehkä me menemme liian pitkälle siinä. Ehkä meidän pitäisi saavuttaa jonkunlainen tasapaino, jossa emme ole hylänneet itämaalaistakaan rauhallista, sanoisinko välinpitämättömyyttä.

Mitä Jeesus Kristus opettaa meille? Mehän elämme länsimailla, me tunnustamme täällä hänet opettajaksemme, Mestariksemme ja vapahtajaksemme. Me tahdomme kulkea hänen viitoittamaansa suuntaan täällä länsimailla. Olemmeko käsittäneet oikein? Totta on, senhän me näemme heti kun evanke-

liumeja tutkimme, totta on, että Jeesus Kristus antoi arvoa tälle elämälle. Totta on, että hän pyhittää koko tämän elämän, että hän antaa arvon jokaiselle ihmiselle, hänen persoonallisille ominaisuuksilleen ja itselleen. Jokaisen ihmisen sielu on hänelle kallis, jokaisen ihmisen ruumis on hänelle kallis. Hän tahtoo, että jokainen olisi onnellinen. Me näemme Jeesuksen parantavan ihmisiä, silloin kun hän kulkee Galileassa, me näemme hänen kutsuvan pois ihmisiä synnistä ja itsekkäistä puuhista ja käyttämään itseään johonkin korkeampaan. Kauniimpaan ja avarampaan elämään. Me näemme kuinka Jeesus antaa arvoa lapsille. Ei hän tee niinkuin itämaalainen voi tehdä. Kiinalainen voi viskata vastasyntyneen lapsensa kuolemaan. Ei Jeesus niin tee. Hän sanoo: Antakaa lasten tulla minun luokseni. Hän pyhittää siis lapset ja heidän sieluelämänsä. Hän asettaa heidän sieluelämänsä korkealle, koska hän sanoo, että meidänkin pitää olla niinkuin lapset, jos tahdomme tulla taivasten valtakuntaan. Jeesus Kristus auttaa sairaita, köyhiä, hän kutsuu luokseen raskautettuja, surullisia ja murheellisia. Hän tahtoo kaikkia lohduttaa. Tämä kaikki on käynyt kuin henkenä eli virtauksena meidän länsimaisen ihmiskuntamme alitajuntaan. Kaikkia elämän ilmiöitä on kunnioitettava ja rakastettava. Ihmisen vanhuutta. Vanhuus on kaunis. Lapsuus on kaunis. Miehuus on kaunis. Kaikki ovat kaunista silloin, kun me annamme sille arvoa ja ymmärrämme, mikä sen todellinen henki ja tarkoitus on. Jeesus Kristus ei rakasta ainoastaan meidän sielujamme. Joku maallikkosaarnaaja voi kulkea ympäri kalastamassa ihmisten sieluja. Hän tahtoo saada ihmisten sielut pelastetuksi. Niinhän Jeesus ei tee. Hän ei rakasta ihmisten sieluja sillä tavalla. Hän rakastaa ihmisiä. Hän on todella kuin meidän ystävämme. Hän ymmärtää meitä ihmisinä. Ei hän tahdo meidän sielujamme pelastaa. Hän tahtoo meidät itse nostaa. Hän tahtoo tehdä meidät onnellisiksi. Hän ojentaa kätensä meille ja sanoo: Nouse, ota vuoteesi ja kävele ja seuraa minua. Tule Jumalan valtakuntaan.

Nämä Jeesuksen opetukset ovat vaikuttaneet meihin sillä tavalla, että me täällä länsimailla panemme arvon näkyvälle, nykyiselle elämälle ja sen ilmiöille. Me olemme oppineet kaikkia ilmiöitä tutkimaan, kaikkea suurella mielenkiinnolla seuraamaan, kaikkea pohtimaan. Jos me missä näemme vikoja ja parannettavia, niin me koetamme niitä vikoja poistaa. Semmoisen hengen olemme saaneet tänne länsimaihin ja se vaikuttaa meidän alitajunnassamme niin, että meille on aivan luonnollista elää juuri siitä hengessä, joka tahtoo nostaa maailmaa ylöspäin, sivistyttää maailmaa, nostaa sen kulttuuria, hienostaa ihmisiä, kasvattaa heitä. Tämä henki on meille tuttu. Jokainen meistä tunnustaa sen juuri meidän kristikunnallemme ominaiseksi hengeksi ja pyrkimykseksi.

Mitenkä me siis suhtaudumme jälleensyntymiseen, jos jälleensyntyminen kerran on luonnon tosiasia. Mehän emme sille mitään voi. Tässä ei ole kysymys filosofiasta, tässä ei ole kysymys siitä, uskommeko sitä tai sitä. Tässä on kysymys siitä, onko jälleensyntyminen tosiseikka luonnossa, onko se elämän laki, onko niin, että me ihmiset synnymme jälleen. Hyvin monen kokemus vastaa silloin: Jos eivät kaikki vielä tiedäkkään, että jälleensyntyminen on elämän laki, niin me muutamat, me ainakin tiedämme, että niin on. Me tiedämme, että ihminen on jokin ikuinen olento, joka pukeutuu ruumiiseen toisensa perästä ja ilmestyy tänne maailmaan. Me tiedämme, että ihminen on yksilönä henkiolento, joka tässä aineellisessa, näkyväisessä maailmassa käy koulua. Mutta mitä varten hän siis tässä käy koulua?

Sitä varten, että hän oppisi oikein elämään, että hän oppisi, mikä elämä on, mikä on elämän tarkoitus. Sitä varten, sanoo Jeesus Kristus, että me kaikki toisimme Jumalan valtakunnan maanpäälle. Sitä varten me käymme täällä oppia, sitä varten me synnymme jälleen tänne.

Mutta kun me unohdamme, kun emme muista ennen eläneemme, kuinka me sitten opimme? Sen kautta, että kehityk-

sen laki vallitsee, sen kautta, että me aina vähän etenemme. Mutta eikö se sittenkin ole toivotonta? Ei ollenkaan, sillä Jeesus Kristus hän myöskin sanoo meille? Niinkuin Jumalan valtakunta tapahtuu taivaissa, niin rukoilkaa te ihmiset, että se tapahtuisi maankin päällä. Te ihmiset, te olette semmoisia olentoja, että voitte tuoda Jumalan valtakunnan maan päälle. Te olette kutsutut sitä tuomaan tänne. Teidän ei tarvitse elää turhaan. Teidän ei tarvitse syntyä tänne uudestaan ja uudestaan ja kulkea ikäänkuin elämän pyörässä. Te voitte hyvin pian vapautua sangsaarasta siinä merkityksessä, että sangsaara olisi ikuinen kiertokulku. Te voitte siitä piankin vapautua, jos tahdotte astua sille vanhalle kaidalle tielle, joka on aina ollut tuttu, mutta jolle ei tarvitse astua siinä mielessä, että vetäytyisi pois tästä elämästä, että vieraantuisi tästä, että astuisi johonkin taivasten valtakuntaan, jolla ei ole mitään tekemistä tämän näkyväisen, aineellisen elämän kanssa, vaan siinä mielessä, että astumalla sille tielle se itseasiassa tuo Jumalan valtakunnan tänne maanpäälle.

Jeesus Kristuksen jälkeen on täällä länsimailla myöskin aina elänyt se pyhain seurakunta, johon jokainen kristitty sanoo uskovansa, vaikka hän ei ole sitä asiaa ajatellut, vaikka hän ei ole sitä asiaa ymmärtänyt, vaikka sitä ei ole hänelle oikein selitetty. Jeesus Kristuksen jälkeen on aina elänyt täällä länsimailla viisaita miehiä, viisaita, pyhiä ihmisiä, viisaita olentoja, jotka ovat täynnä Kristuksen henkeä, täynnä pyhää henkeä ja jotka muodostavat aivan kuin näkymättömän kirkon. Heitä ei eroita toisistaan mikään maallinen seikka, ei se, että he kuuluvat eri kansakuntiin, ei se, että he ovat eri yhteiskuntaa, ei se, että he ovat eri sukupuolta. Heillä on ainoastaan yksi suuri näkymätön yhdyside, se, joka tekee heistä pyhain seurakunnan, seurakunnan, joka on tuntematon maailmassa, joka on aina ollut salassa, mutta joka tuosta salasta päin, tuosta sisästä päin aina, yhtä mittaa, pitkin vuosisatoja vaikuttaa tähän kristikuntaan, vaikuttaa länsimaihin elävöittävästi, innostavasti. Se on seurakunta, pyhä temppeli, näkymätön temppeli, joka inspiroi ihmisiä täällä, joka inspiroi

niitä kristityitä, jotka totuutta etsivät, jotka kauneutta etsivät, jotka rakkautta etsivät, inspiroi heitä, niin että he saavat tajuntaansa muutamia semmoisia suuria totuuksia, suuria elämän viisauksia, joita täällä länsimailla on osattu ymmärtää ja tuoda esille. Kaikki, mikä täällä länsimailla, kristikunnassa, on ollut suurta ja kaunista, ihanaa, totta, oikeata, ihmeellistä, se on lähtenyt inspiratsioonina juuri siitä näkymättömästä kirkosta, siitä pyhään ihmisten seurakunnasta, joka ei kuole.

Siihen seurakuntaan kuuluu sekä eläviä, että kuolleita. Mitä nämä pyhät koettavat meille opettaa? Mitä he toivoisivat, että me ymmärtäisimme? He toivovat, että me ymmärtäisimme tuon, että elämä on tie, että me näkisimme elämän tien, sen kaidan tien, joka vie Jumalan valtakuntaan. Että me ymmärtäisimme, että Jumala on jotakin, josta meidän pitää saada tietää, josta meidän pitää saada kokemusta, että me ymmärtäisimme, että Kristus on jotakin, jonka yhteyteen meidän pitää päästä, jonka tuntemiseen meidän pitää päästä, että Jeesus Kristus ja kaikki hänen edelläkävijänsä viisaat vapahtajat, että he kaikki ovat eläviä olentoja, joiden jalkojen juureen me voimme pyrkiä, että he kaikki ovat eläviä opettajia. Jeesus Kristus tänä päivänä elää meidän keskellämme ja me voimme pyrkiä hänen seuraansa, me voimme pyrkiä häntä tuntemaan, voimme päästä hänen tuttavikseen sillä tavalla, että me saamme välittömästi häneltä opetusta ja inspiraationia. Tämän nuo viisaat tahtovat, että me ymmärtäisimme.

Nuo viisaat sanovat meille: kas tuo tie, tuo tie, joka johtaa taivasten valtakuntaan, se jakautuu kahtia, kahteen osaan. Ja se tie on sitä, että te ette kadota omaa persoonallisuuttanne. Te ette kadota minuuttanne, te ette tarvitse pyrkiä pois itsestänne tullaksenne Nirvanaan. Teidän pitää päinvastoin nousta ylös omassa sielussanne ja omassa ruumiissanne. Aivan niinkuin Jeesus teki. Hänkin oli ylösnoussut sielu. Hänkin nousi ruumiissa ylös. Niin on meidänkin ihmisten opittava tekemään. Se taival on pitkä. Varsinkin ruumiin ylösnousemukseen on taival pitkä. Mutta sielun ylösnousemukseen, jolloin emme

suinkaan kadota omaa itseämme, niinkuin jälleensyntymisessä, vaan jolloin me juuri saavutamme oman itsemme, se sielun ylönousemus ei ole niin pitkä. Se on meidän saavutettavissamme.

Tietä Jumalan valtakuntaan kuvataan Ruusu-Ristin-symbolilla. Tie on ensin ristin tietä, sitten on se ruusun tietä. Ristin tie on se, josta Jeesuskin sanoo: ottakaa kantaaksenne ristinne, ottakaa kantaaksenne ikeenne. Muistakaa, että se kuorma, jonka saatte kantaa, se ei ole kevyt, mutta teidän täytyy se kantaa, sillä se on ristin tie. Mikä se on tämä ristin tie? Se on meidän sielumme ylönousemus. Meidän täytyy katsella ihmisiä lähellämme. Mikä on sielun ylönousemus? Mikä se on siis tämä sielun ylönousemus, jossa yksilö nousee ylös sieluna.

Kun me katselemme ihmistä, niin me näemme, että jokainen ihminen on kyllä ruumis, mutta oikeastaan sielullinen olento, koska hänen sielullisuutensa on suurempi, kuin hänen ruumiinsa, koska hän sieluna on aivan kuin maailma pienoiskoossa, mikrokosmos, koska hän sieluna on elävä ja alati muuttuva. Kun me katselemme ihmistä sieluna, niin me näemme valoilmion. Me näemme ihmisen auran, niinkuin me sanomme, näemme kuinka ihminen sieluna on yhtämittaista valon välähdyistä ja eriväristä, valojen yhtämittaista kimmellystä. Sieluna ihminen ei ole tietoinen itsestään. Ihminen ei ole vielä noussut ylös. Sillä, mitä me näemme, kun katselemme ihmisten auroja? Me näemme, että heidän auroissaan on paljon semmoisia värejä ja valoilmioita, jotka todistavat meille, että heidän tunteensa ja ajatuksensa ovat vielä kaikkea muuta, kuin täysin hyvät, täysin rehelliset, täysin viisaat. Näemme päinvastoin, että sielullisina olentoina me olemme vielä itsekkäitä, elämme, niinkuin me sanomme, synnillisissä ajatuksissa ja tunteissa. Meidän pitää oppia sieluina hengittämään. Ristin tiellä kulkiessamme meidän pitää oppia hengittämään, ei niin paljon ulkonaisessa merkityksessä, koska jokainen hengittää, mutta hengittämään juuri sisäisessä merkityksessä.

Nyt kun me katselemme ihmisiä, niin me näemme, että he ovat kuin sulkeutuneet piiriin ja estävät siten Jumalan taivaallista ilmaa tulemasta sisäänsä sen sijaan, että ihminen aukaisisi itsensä, sielunsa ja kääntyisi niinkuin kukka auringon puoleen. Niinhän Jeesuskin sanoo: ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee. Ihmiset eivät osaa hengittää sielullaan. He elävät mieluummin aivan kuin vankilassa. Kaikenlaisissa itsekkäissä laskelmissa, kaikenlaisissa pikkumaisissa, hulluissa ennakkoluuloissa, sen sijaan, että he avaisivat sielunsa Jumalan auringolle, viisauden auringolle, Jumalan äärettömälle rakkaudelle. Sille heidän pitäisi avata sielunsa. Heidän pitää oppia hengittämään. Me sieluina hengitämme ajatuksia ja tunteita ja jos me aina vain hengitämme omia tavallisia, persoonallisia ajatuksiamme ja tunteitamme, jos me hengitämme aina vanhaa ja tuttua tunnelmaa, jos me hengitämme vanhaa, tavallista elämänfilosofiaamme, aina hengitämme jokapäiväisyyttä, niin me emme osaa hengittää, vaan me aivan kuin syömme omaa itseämme. Sen sijaan, että me ottaisimme Jumalan ravintoa vastaan, me syömme itseämme sielullisesti. Meidän pitäisi ihmisinä avata itsemme Jumalan ravinnolle, suuren elämän ihanille ajatuksille ja tunteille, kaikelle kauniille, kaikelle puhtaalle, kaikelle totuudelle ja kaikelle rakkaudelle. Sille kaikelle meidän tulee avata sielumme. Silloin meidän sielumme alkaa hengittää ja meidän aurastamme tulee kuin ruusu, kuin kukka, joka ottaa vastaan jumalallisen auringon elähyttäviä säteiltä. Silloin meistä tulee eläviä sieluja, silloin meistä vähitellen kaikkoo pois rumat tunteet ja ajatukset, himot ja halut ja synnit.

Jumala näkyy meidän elämässämme. Sen sijaan, että elämä ennen on ollut jokapäiväistä, ehkä tuskaista ja surullista, niin siitä nyt tulee Jumalan palvelus, suuri temppele. Elämän pikkuseikoista tulee Jumalan sormenjälkiä, elämän kaikista tapahtumista tulee suuria seikkailuja, sillä me itse teemme huolellisesti tehtävämme. Me teemme kotimme temppeleiksi, jonka alttarille me uhraamme

elävän Jumalan. Meidän kotimme tulee sellaiseksi, että siinä kaikki viihtyvät. Siinä rakkaus vallitsee, puhtaus vallitsee, epäitsekkyys vallitsee, totuus ja rehellisyys vallitsee. Me, jotka olemme vanhempia, meidän täytyy lapsillemme rakentaa kodistamme temppeli. Meidän täytyy tehdä kodistamme semmoinen paikka, semmoinen tyyssija, jossa meidän lapsemme viihtyvät. Tämän kaikki tiedämme. Tämähän on vanha totuus, mutta muistakaamme me, jotka olemme vanhoja, meidän täytyy ymmärtää nuoria. Meidän ei tule odottaa, että he rakentaisivat meille kodista temppelin. He kulkevat jäljessä. Jos me emme ole rakentaneet heille kodista temppeliä, niin he eivät myöskään rakenna meille, mutta jos me kuljemme edellä, jos me heitä rakastamme, jos me heille näytämme puhtautta ja rehellisyyttä ja kaikkea kaunista, niin hekin myöskin ottavat osaa tuon temppelin rakentamiseen.

Tämä Jumalan palvelus näkyy kaikissa meidän toimissamme. Mikä tehtävä meillä elämässä onkin, niin me tuomme Jumalan mukanaamme siihen. Ei ole enää mitään jokapäiväistä. Kaikki on pyhää ja kaunista ja onnellista ja iloista. Me osaamme aina hymyillä. Kaikessa osaamme nähdä elämän leikillisyyden yhtä paljon kuin elämän vakavuuden. Tämä on ristin tiellä kulkemista. Se ei vaadi meiltä mitään muuta kuin, että luovumme itsekkyydestä, että luovumme itsekkäistä haluista, että me tulemme palvelijoiksi, että me tulemme nöyriksi ja auttavaisiksi. Se on ristin tiellä kulkemista.

Kun me olemme sillä ristin tiellä kulkeneet niin pitkälle, että meissä kasvaa uskallus, että meissä kasvaa sisäinen rohkeus samalla, kuin me olemme tulleet yhä enemmän nöyriksi, niin me tulemme ruusun tien eteen. Mitä se on tämä ruusun tie?

Ruusun tie on se, että me ruumiissamme nousemme ylös. Ruusun tie on sitä, että me todella uskallamme kääntyä Vapahtajamme puoleen ja sanoa: sinulle on, niinkuin itse olet sanonut, sinulle on annettu kaikki valta taivaissa ja maanpäällä, ken sinut näkee, näkee isän. Mitä tahansa rukoilemme sinulta Isän

nimessä, niin sen sinä annat. Ruusun tie on rukouksen tie. Mitä me rukoilemme?

Me rukoilemme Isää sinun poikasi Jeesus Kristus ja kaikki te, jotka muodostatte pyhän veljeskunnan, me rukoilemme teitä – tai ehkä meidän täytyy sanoa, että jokainen rukoilee – minä rukoilen; tee minut onnelliseksi sinun ylösnousemuksestasi, nosta minut kuolleista. Tee minut terveeksi, voimakkaaksi, herätä minussa kaikkia kykyjä, niin että minä voin hallita luonnon elementtejä, ihmisiä ja eläimiä. Anna minulle kaikki tämä valta ja tee minut kuolemattomaksi. Me uskallamme näin rukoilla, jos me olemme täyttäneet sen ehdon, minkä Jeesus Kristus itse sanoo silloin kun hän teki jonkun ihmeen. Ensinnäkin hän paransi jonkun sairaan. Hän sanoi: mene, äläkä tee syntiä enää. Me olemme valmiit ihmettä varten silloin, kun me emme enää voi tehdä syntiä, silloin kun me olemme ristin tien kulkeneet loppuun, kun meistä kaikki paha on haihtunut, kun meistä itsekkyyks on poissa, kun meistä synti on kaukana. Silloin vasta voimme odottaa ihmettä. Silloin vapahtaja voi herättää meidät kuolleista. Silloin Kristus voi tehdä meidät onnellisiksi omasta ruumiillisesta kuolemattomuudestaan. Silloin alkaa meille todella iankaikkinen elämä.

Kuka sen tietää, vaikka me tulisimme semmoiseen aikaan, että koko tämä meidän ilmapiirimme muuttuisi, muuttuisi niin hienoksi, niin eteeriseksi, että me emme osaa hengittää, jos meissä on syntiä. Onhan tämä ilmapiiri ennenkin muuttanut. Onhan ollut ennen sillä tavalla, että me osasimme hengittää hyvin paksua sumua, taikka vettä aivan niinkuin kalat. Kuka tietää, että voisi tulla pianikin aika (ehkei sentään aivan pian), jolloin meidän ilmamme muuttuu niin eteeriseksi vuoristoilmaksi, niin että me emme osaa hengittää, jos meissä on syntiä. Meidän täytyy olla ilman syntiä, meidän täytyy osata hengittää jumalallisen kirkasta totuutta ja rakkautta. Meidän täytyy osata hengittää jokaista sanaa, joka lähtee elävän Jumalan suusta. Silloin Jumalan

valtakunta toteutuu täällä maan päällä. Jos me nyt alamme oppia sielullisesti hengittämään, jos me alamme kulkea ristin tietä, niin me valmistumme siihenkin Jumalan valtakuntaan, joka kerran tulee maanpäälle.

Kulkekaamme ristin tietä, oppikaamme hengittämään, lähes-tykäämme sitten sitä ruusun tietä, joka antaa todella ruusun puhjeta meidän ruumiissamme ja muuttaa meidän ruumiimmekin kuolemattomaksi.